

[C. J. F. Sven.]

kan tiltræde de to Lovforslag. Naar vi ikke kan gøre det, er det ud fra mange forskellige Betragtninger. Jeg skal, ud over hvad den ærede sidste Taler fremførte, understrege nogle enkelte Punkter, der i første Række har bestemt mit Partis Indstilling til Sagen.

Der er først og fremmest Kommunernes Stilling over for Forslaget. Jeg tror, at de fleste Kommuner og disses Befolkning er imod, at der skabes et Enhedspoliti. Man har befundet sig godt under den hidtil værende Ordning. Og naar man nu vil gøre gældende, at det staa saa slet til med Retstilstanden her i Landet, at det er nødvendigt for at opklare Forbrydelser og efterforske Kriminalitet at faa dette Enhedspoliti, saa tror jeg, man skylder Offentligheden Bevis herfor. I det store og hele tør man vist sige, at Retstilstanden og Retsikkerheden her i Landet staa ualmindelig højt. Derfor skulde der efter min Opfattelse noget ganske særligt til for at gaa bort fra den gældende Ordning, og det hensigtsmæssige derved maatte efter mit Skøn bevises, thi den nuværende Ordning har, som det ogsaa blev erkendt — saa vidt jeg da forstod den højtærede Justitsminister — haft visse ikke helt smaa Fordele. Den nøje Kontakt mellem Ordenspolitiet og Befolkningen gennem Kommunalansættelsen spiller en uhyre stor Rolle, og jeg er meget bange for, at det, der her tabes, ikke paa langt nær vil opvejes af de Fordele i organisatorisk og andre Henseender, der fremføres som Argument for Indførelse af Enhedspolitiet. Det er et nyt Angreb, der her rettes mod Kommunernes Selvstyre, et Angreb, der falder godt i Traad med den Politik, man fra Regeringspartierne Side fører. Snart paa det ene Omraade, snart paa det andet Omraade indskrænker man Kommunernes Ret til selv at afgøre deres Anliggender for at centralisere mere og mere. Og ikke mindst paa et Omraade som Politiets tror jeg, at den Centralisation, der foreslaas ved de foreliggende Lovforslag, er særdeles farlig, idet man ved en saa haardhændet og gennemført Centralisation i givet Tilfælde let kommer til at bane Vejen for en rent diktatorisk Styrelse. Vi har set det andre Steder, og Faren kan ogsaa være til Stede her.

Som det andet Punkt vil jeg nævne, at naar man gaar til en saa omfattende Ændring af Politiets Ordning, som Tilfældet er her, vil det efter vort Skøn ikke alene være ønskeligt, men næsten nødvendigt, at Politiet staa bag ved Ordningen. Men det

gør Politiet jo desværre ikke. Der tales om et Enhedspoliti; jeg er bange for, at det Politi, der vil fremgaa af dette Lovforslag, bliver et Unighedspoliti. Saa store Betænkeligheder gør der sig gældende inden for store Kredse af Politiet, at man med alvorlig Frygt maa se hen til de Konsekvenser, Lovforslaget kan faa.

Den højtærede Minister var forleden Dag til en Politikongres, og den højtærede Minister sagde, at man skulde ikke lade sig forskrække af, hvad der havde staaet i et Venstreblad om, at Formanden for den paa gældende Organisation havde høstet stærkt Bifald, for det havde Ministeren ikke hørt noget til, men det var muligt — sagde den højtærede Minister —, at han havde været noget søvngig den Dag. Det skal jeg ikke kunne afgøre. Der er et gammelt Ord, der siger: Interdum dormitat bonus Homerus — selv den gode Homer kan en Gang imellem falde i Søvn; saa meget desto mere kunde det maaske være tilladt den højtærede Minister at tage sig en lille Lur. Men jeg har ikke fæstnet mig ved noget Venstreblads Referat. Jeg har for mit Vedkommende fæstnet mig ved „Politiken“, der vel ikke kan kaldes for et Venstreblad. (Afbrydelse af Formanden). Ja, saa er det et radikalt Venstreblad, men der blev sagt et „Venstreblad“ i nedsættende Betydning af den højtærede Minister, og det kunde ikke falde mig ind at ville gaa ind paa ....

Formanden: Jeg lagde ikke Mærke til, at der var noget nedsættende i Betoningen.

C. J. F. Sven: Ja, det sete afhænger jo af Øjnene og det hørte af Ørene, og jeg mener altsaa at have mærket en vis Rancune. Men ikke desto mindre, i „Politiken“s Referat, som jeg gaar ud fra, at den højtærede Minister vil anerkende, skrives:

„Bevæget Politikongres med Resolution mod Enhedspolitiet.

Da Justitsminister Steincke ikke vilde gaa med til at bremse Loven, lød der Fy-Raab.

Forbundets Formand siger, at man maa forstaa, det er Alvor, og hilses med Klapsalver.“

Se, alt dette, forstod jeg, havde den højtærede Minister slet ikke haft Indtryk af. Jeg synes, at Episoder af den Art tjener i Virkeligheden hverken den højtærede Minister eller Politiforbundet til Ære. Jeg synes, at naar der er Tale om — og det skulde der jo være — saglige Forhandlinger mellem den højtærede Minister og Politi-